

**MEDENİ HUKUK ALANINDAKİ
GÜNCEL YARGITAY KARARLARININ
DEĞERLENDİRİLMESİ
SEMPOZYUMLARI**

**CİLT III
DERNEKLER VE VAKIFLAR**

Editör

Prof. Dr. Baki İlkay ENGİN

onikilevha
YURTDIŞI İÇİŞİLER BAKANLIĞI
YURTDIŞI İÇİŞİLER BAKANLIĞI

YAYIN NO: 1775

**Medeni Hukuk Alanındaki Güncel Yargıtay Kararlarının Değerlendirilmesi
Sempozyumları, Cilt III: Dernekler ve Vakıflar**

Editör: Prof. Dr. Baki İlkay Engin

ISBN 978-625-7598-68-2

I. BASKI - İSTANBUL, TEMMUZ 2021

© **ON İKİ LEVHA YAYINCILIK A. Ş.**

Adres Prof. Nurettin Mazhar Öktek Sokak No: 6A Şişli / İSTANBUL
Telefon (212) 343 09 02
Faks (212) 224 40 02
Web www.onikilevha.com.tr
E-Posta bilgi@onikilevha.com.tr
f facebook.com/onikilevha
t twitter.com/onikilevha

Baskı/Cilt Birlik Fotokopi Baskı Ozalit Gıda San. Tic. Ltd. Şti.
Nispetiye Mah. Birlik Sokak No:2
Nevin Arıcan Plaza 1. Levent/Beşiktaş/İstanbul
Tel: (212) 269 30 00
Sertifika No: 20179

Yargıtay Kararlarında Vakıf Yönetim Kurulu Kararlarının Hükümsüzlüğü

Prof. Dr. Halûk Nami NOMER*

18.HD, 07.06.2016, E.2016/8502, K.2016/9134

DAVA: Dava dilekçesinde, davalı vakfın 16.12.2012 tarihli kurucular kurulu toplantısının ve alınan kararların, birleşen dava dilekçesinde ise 07.10.2012 tarihli yönetim kurulu toplantısının ve alınan kararların yoklukla malul olduğunun tespiti ile iptali istenilmiştir. Mahkemece her iki davanın reddine karar verilmiş, hüküm davacı vekili tarafından temyiz edilmiştir.

Temyiz isteminin süresi içinde olduğu anlaşıldıktan sonra dosyadaki bütün kâğıtlar okunup gereği düşünüldü:

KARAR: Davacı vekili dava dilekçesinde, davalı vakfın 16.12.2012 tarihli kurucular kurulu toplantısının usul ve yasaya aykırı olduğunu, üye olmayanların toplantıya katılıp oy kullandıklarını, birçok üyenin vekâleten oy kullandığını, çağrı usulüne uyulmadığını ileri sürerek bu toplantının yoklukla geçersiz olduğunun tespiti ile alınan kararların iptaline karar verilmesini, birleşen davanın dava dilekçesinde ise, davalı vakfın ... Şubesinin kapatılmasına dair 07.10.2012 tarihli yönetim kurulu toplantısının ve alınan kararın usul ve yasaya aykırı olduğunu ileri sürerek bu toplantı ve kararın yoklukla geçersiz olduğunun tespiti ile iptaline karar verilmesini istemiştir. Mahkemece her iki davanın reddine karar verilmiştir.

Dosya içindeki bilgi ve belgelerin incelenmesinden; davalı ... Vakfının 1989 yılında kurulduğu, vakıf senedine göre; vakfın organlarının kurucular kurulu, yönetim kurulu ve denetim kurulundan oluştuğu, kurucular kurulunun 19 kişiden teşekkül ettiği, 16.12.2012 tarihli kurucular kurulu toplantısı hazirun listesine göre 11 kişinin imzasının bulunduğu, bunlardan yedi kişinin

---

* İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Medeni Hukuk Anabilim Dalı Öğretim Üyesi.

vekaleten katılıp oy kullandığı, katılanlardan ...'nın kurucular kurulu üyesi olmadıkları, bu toplantıda şubelerin tamamının kapatılması kararının alındığı, kurucular kurulu üye sayısı dikkate alınarak vekaleten oy kullananlar düşüldüğünde toplantı yeter sayısına ulaşılmadığı, yönetim kurulunun ise 6 kişiden oluştuğu, 07.10.2012 tarihli yönetim kurulu toplantısına altı üyenin tamamının da katıldığı, bu toplantıda vakfın ... Şubesinin kapatılması kararının alındığı, davacının vakfın... Şubesinin başkanı olduğu, davacı tarafından kurucular kurulu toplantısının ve yönetim kurulu toplantısının kanuna ve senede aykırı yapılması sebebiyle yoklukla geçersiz olduğunun tespiti ile alınan kararların iptali için dava açıldığı, mahkemece, toplantılarda usul ve kanuna aykırılık bulunmadığı gerekçesiyle davanın reddine karar verildiği anlaşılmaktadır. 4721 Sayılı Türk Medeni Kanununun 101. maddesinde; vakıf gerçek veya tüzel kişilerin yeterli mal ve hakları belirli ve sürekli bir amaca özgülemeleriyle oluşan tüzel kişiliğe sahip mal topluluğu olduğu, 69. maddesinde; her üyenin genel kurulda bir oy hakkı bulunduğu ve üyenin, oyunu şahsen kullanmak zorunda olduğu, 73. maddesinde; dernek genel kurulun, derneğin en yetkili karar organı olduğu ve derneğe kayıtlı üyelere olduğu, 83. maddesinde ise; ancak dernek genel kurul kararlarının iptalinin istenebileceği, diğer organlarının kararlarına karşı, dernek içi denetim yolları tüketilmedikçe iptal davası açılmayacağı belirtilmiştir. Anayasamızın dernek kurma hürriyeti başlıklı 33. maddesinde; "Bu madde hükümleri vakıflarla ilgili olarak da uygulanır." hükmüne yer verilmiştir. Somut olayda, dava vakıf kurucular kurulu toplantısının ve yönetim kurulu toplantısının kanuna ve senede aykırı yapılması sebebiyle yoklukla geçersiz olduğunun tespiti ile toplantılarda alınan kararların iptali istemine ilişkindir. Yargıtay uygulamalarına göre uyumsuzluk, öncelikle vakıf hukuku kapsamında mevzuatta yer alan düzenlemeler esas alınarak çözüme kavuşturulacak, hüküm bulunmayan hallerde ise Türk Medeni Kanununun benzer kuruluşlardan olan derneklerle ilgili hükümleri esas alınarak çözüme gidilmelidir. Vekâleten oy kullanma konusunda vakıf mevzuatında açık bir düzenleme bulunmazken Türk Medeni Kanununa göre derneklerde bu durum açıkça yasaklanmıştır. Davalı vakfın senedine göre vakfın en yetkili karar organının kurucular kurulu olduğu halde davacı tarafından 07.10.2012 tarihli yönetim kurulu kararına karşı kurucular kuruluna başvurulduğuna dair bir bilgi bulunmamaktadır. Yukarıda gösterilen yasal düzenlemeler ve yapılan açıklamalar dikkate alın-

dığında; vakıf toplantılarında vekâleten oy kullanma söz konusu olmadığı halde vekâleten oy kullanılması, vekâleten oy kullananlar düşüldüğünde vakıf kurucular kurulu toplantı ve karar yeter sayısına ulaşılmamış olması, genel kurulu (kurucular kurulu) bulunan vakıflarda, yönetim kurulunun verdiği kararlar aleyhine doğrudan yargı yoluna başvurulamaması sebebiyle kanuna ve vakıf senedine aykırı yapılan 16.12.2012 tarihli vakıf kurucular kurulu toplantısının yok hükmünde olduğunun tespitine yönelik davanın kabulüne, 07.10.2012 tarihli vakıf yönetim kurulu toplantısının yoklukla geçersiz olduğunun tespiti ile iptali istemine yönelik davanın ise yukarıda belirtilen gerekçe ile reddine karar verilmesi gerekirken hatalı değerlendirme sonucu yerinde olmayan gerekçe ile her iki davanın reddi doğru görülmemiştir.

SONUÇ: Bu itibarla yukarıda açıklanan esaslar göz önünde tutulmaksızın yazılı şekilde hüküm tesisi isabetsiz, temyiz itirazları bu sebeplerle yerinde olduğundan kabulüyle hükmün HUMK'nun 428.maddesi gereğince BOZULMASINA, temyiz peşin harcının istenmesi halinde temyiz edene iadesine, işbu kararın tebliğinden itibaren on beş gün içinde karar düzeltme yolu açık olmak üzere 07.06.2016 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

ÖZET

Yargıtay 18. Hukuk Dairesinin 07.06.2016 tarihli 2016/8502 Esas, 2016/9134 Karar sayılı kararı, vakıf kararlarının geçersizliği ile alakalıdır. Kararın konusunu iki adet vakıf kararı oluşturmaktadır. Kararlardan bir tanesi şubelerin tamamının kapatılmasına ilişkin *vakıf kurucular kurulu kararı* iken; diğeri bunun uygulanmasına yönelik olarak alınmış, ... Şubesinin kapatılmasına ilişkin *vakıf yönetim kurulu kararı*dir. Vakıf kurucular kurulu kararının oylamasına bir kısım üye yerine onların temsilcileri katılmıştır. Yargıtay öncelikle vakıflar hakkında hüküm bulunmayan hallerde Türk Medeni Kanunu'nun derneklerle ilgili hükümlerinin uygulanacağını belirtmiştir. Ardından yasal düzenlemelerde vekâleten oy kullanmanın söz konusu olmadığı, olayda vekâleten oy kullananlar düşüldüğünde toplantı ve karar yetersayısına ulaşılmadığı tespitini yapmış ve bu itibarla vakıf kurucular kurulu kararının yok hükmünde olduğu sonucuna varmıştır. Bu kararın uygulanmasına yönelik yönetim kurulu kararına karşı ise, vakıf içi denetim yolları tüketilmeden, yani kurucular

kuruluna itiraz edilmeden, dava açılmayacağını, bu itibarla yönetim kurulu kararı bakımından davanın reddi gerektiğine karar vermiştir.

DEĞERLENDİRME

Öncelikle vakıflar hakkında derneklere ilişkin hükümlerin uygulanıp uygulanamayacağı hususuna değinmek gerekir. Medeni Kanun tüzel kişi türleri olarak dernekler ile vakıfları öngörmüştür. Derneklerde bir kişi topluluğuna tüzel kişilik tanınmış iken vakıflarda bir mal topluluğuna tüzel kişilik tanınmıştır. Buna bağlı olarak derneklerde üyelik söz konusu iken, vakıflarda üyelik olmaz. Anayasa Mahkemesi TMK m. 101, f. 3'teki "Vakıflarda üyelik olmaz" hükmünü iptal etmiş olsa dahi¹, durum böyledir. Vakfın *organının* üyesi olabilir, ancak derneklerdeki üyeye benzer şekilde bir vakıf üyeliği söz konusu olamaz². Aksi takdirde dernekler ile vakıflar arasındaki temel fark ortadan kalkmış ve vakıflar da dernek olmuş olur. Vakıflar hakkında derneklere ilişkin hükümler uygulanır mı, sorusuna temel yaklaşım şu olmalıdır: Derneklere ilişkin hükümlerden, onun kişi birliği karakterine özgü olanları, bir mal topluluğu olan vakıflar hakkında uygulanmazlar. Derneklere ilişkin hükümlerden ancak *bünyesine uyanları* vakıflar hakkında uygulanma alanı bulur³. Bu noktada derneklerin kişi topluluğu olmasına dayanan bazı temel özelliklere değinmek gerekir:

Özerklik: Derneklerde, genel olarak kişi birliklerinde, "*Privatautonomie*" denen bir prensip vardır. Yani kişi birliklerine bir özerklik verilmiştir. Bunun pratikte önem taşıyan bazı sonuçları vardır:

(1) **Norm koyma:** Kişi birliklerini oluşturanlar (kişi birliğinin üyeleri) prensip olarak, tabi olacakları kuralları kendileri koyar ve bunları diledikleri zaman değiştirebilirler. Örneğin derneklerde *tüzükler*, kat mülkiyetinde *yönetim planı*, paylı mülkiyette TMK m. 689'da belirtilen "*düzenleme*" bu işlevi görür. Bunlarda yer alan kurallar, tıpkı kanun, tüzük, yönetmelik gibi genel ve soyut nitelikte kurallardır, objektif hukuk normlarıdır ve emredici hükümler hariç, kanundan önce gelirler. Yani

¹ AYM, 17.04.2008, E.2005/14, K.2008/92 (RG. 28.06.2008/26920).

² Engin, s.253 vd.; Nomer, s.1.

³ ZGB 66-68/TMK 76, 81, 82 hükümlerinin kıyasen vakıflar hakkında uygulanabileceği hususunda bkz. Riemer, Berner Kommentar, Art. 83, N. 32.

öncelik bunlara aittir. Nitekim Türk Medeni Kanunu'nun 58. maddesinin 4. fıkrasında açıkça "Dernek tüzüğünde düzenlenmemiş konularda kanun hükümleri uygulanır." denmektedir. Benzer hüküm Kat Mülkiyeti Kanunu'nun 9. maddesinde yer almaktadır. Buna göre kat mülkiyetinden doğan anlaşmazlıklarda, yönetim planında hüküm yoksa Medeni Kanun ve ilgili diğer kanun hükümleri uygulanır. Aynı şekilde TMK m. 689, f. 1'de paylı mülkiyette de, paydaşlarca yapılan düzenlemelerin kanun hükümlerinden farklı olabileceği açıkça belirtilmiştir. Üyeler sonradan da bu düzenlemeleri kanunun öngördüğü usule uyarak serbestçe değiştirebilirler (dernekler bakımından: TMK m. 81, c. 2).

Özerklik prensibi ne yazık ki, ne Türk mahkeme içtihadında ne de Türk öğretisinde hak ettiği yeri bulmuştur. Örneğin derneklere ilişkin, aslında yedek hüküm olması gereken hükümler, emredici sayılmaktadır. TMK m. 69, f. 1 ile TMK m. 80, f. 1'i burada örnek olarak gösterebilirim. TMK m. 69, f. 1'e göre, "Her üyenin genel kurulda bir oy hakkı vardır; üye oyunu şahsen kullanmak zorundadır"; TMK m. 80, f. 1'e göre "Genel kurul, üyeliğe kabul ve üyelikten çıkarma hakkında son kararı verir...". Bu hükümlerden ayrılmak, söz gelimi çok sayıda üyesi bulunan derneklerde tüzükle delege usulünün getirilmesi⁴ veya üyeliğe kabulde son sözün yönetim kuruluna bırakılması yasak olmamalı, özerklik prensibine göre caiz sayılmalıdır.

Vakıflarda ise böyle bir özerklik söz konusu değildir. Vakıfta yönetici veya yönetim organları vakıf senedinin uygulayıcılarıdır⁵. Vakıf senedini diledikleri gibi değiştiremezler. Vakıf senedinin değiştirilmesi, zorunluluk halinde mümkündür; kanunda sıkı şartlara bağlanmıştır (TMK m. 112-113). Keza bir vakıfta yönetici veya organ üyesi olarak görevlendirilen bir kişi temsilci aracılığıyla vakfın iradesini belirleyemez. Vakfeden kimi yönetici veya organ üyesi olarak atamışsa, ancak onun beyanı, vakfın

⁴ Genel kurulun dernek üyeleri tarafından seçilmiş delegelerden oluşmasının mümkün olduğu, bunun TMK m. 73 hükmüne de aykırı düşmeyeceği hususunda bkz. **Engin**, Değişiklikler, s.358.

⁵ Vakfın kendi iradesini oluşturamayacağı, tam aksine vakfı kuranın iradesini uygulayabileceği hususunda bkz. **Riemer**, Berner Kommentar, Art. 83 N. 9.

iradesini belirleyebilir. Yargıtay'ın bu yöndeki tespiti, sonuç itibariyle doğrudur.

(2) **İptal hakkı:** Özerkliğin ikinci önemli bir pratik sonucu, mahkemelerin kişi birliğinin iç işlerine müdahalesinin en aza indirilmeye çalışılmasıdır. Bunu kişi birliğini oluşturan üyelere verilen “*iptal hakkında*” görüyoruz. Kişi birliğinde alınan kararların kanuna veya birliğin iç hukukuna aykırı olması hali için, borçlar hukukundaki genel kesin hükümsüzlük (butlan) yaptırımından farklı olarak *iptal edilebilirlik* yaptırımı öngörülmüştür. Dernek genel kurul kararları bakımından Türk Medeni Kanunu'nun 83. maddesinde, kat malikleri kurulu kararları için Kat Mülkiyeti Kanunu'nun 33. maddesinde, anonim şirket genel kurul kararları için Türk Ticaret Kanunu'nun 445. maddesinde iptal edilebilirlik yaptırımı öngörülmüştür. Bunun anlamı şudur: Kişi birliğinin üyeleri iptal hakkını kullanmazsa hâkim resen kanuna veya birlik hukukuna aykırılığı dikkate alamaz. Zira kanuna veya kişi birliğinin iç hukukuna aykırılık olsa da, eğer üyeler buna razı ise, hâkim alınan kararı resen geçersiz addedemez. Hatta emredici hüküm, üyelerin haklarını korumaya yönelik ise, emredici hükümlere aykırılık dahi, alınan kararın kendiliğinden geçersiz olmasına yol açmaz. Hakkı ihlal edilen üye ve diğer üyeler buna razı olduktan sonra, onların rızası hilafına alınan kararlar geçersiz addedilemez. Sadece objektif hukuk normu getiren iç hukuk düzenlemeleri (tüzük, yönetim planı vs.) bunun dışındadır; bunlar her türlü emredici hükme aykırı olamaz (dernek tüzüğü bakımından: TMK m. 58, f. 3); aykırılık kesin hükümsüzlüğe yol açar. Aynı şekilde üyelerin menfaatinden ziyade kamunun menfaatini dikkate alan hükümlere aykırılık kesin hükümsüzlük sebebidir. Belirtmek gerekir ki usule ilişkin hükümler üyelerin menfaatine getirilmiş hükümlerdir. O halde usuli hükümlere aykırılık, iptal edilebilirlik sebebidir.

Keza özerklik prensibine göre iptal edilebilirlik asıl, butlan ve yokluk istisna olması gerekirken, bizde tam aksine özellikle usuli eksikliklerde yaptırım kesin hükümsüzlük, hatta çoğu zaman yokluk olarak kabul edilmektedir. Toplantı çağrısı yoksa, usulüne uygun yapılmamışsa, toplantı yeri değiştirilmişse, gündem dışı bir konuda karar alınmışsa vs. bütün bunlar aslında iptal edilebilirlik sebebi olmalıdır.

Kişi birliklerinde usule aykırılık ile kararın sonucu arasında illiyet bağının bulunmadığı durumlarda, yani usule aykırılık olmasaydı dahi, sonucun değişmeyeceği durumlarda dahi kararın iptal edilebilirliği kabul edilebilir⁶. Zira üyenin kişi birliğinin iradesinin oluşumuna katılabilmesi ni sağlayabilecek, elindeki tek silah budur.

Vakıflarda işe üyelik söz konusu olmadığı gibi, üyelere mahsus iptal hakkı da söz konusu değildir. Vakıf yöneticisinin veya yönetim organlarının vakıf senedine veya kanuna aykırı olarak aldıkları kararların, iptal edilmemesi sonucunda geçerli hale gelmesi düşünülemez. Asıl olan vakıf senedir, vakıf senedine aykırı kararın, vakıf yönetim organını oluşturan “üyelerin” iptal davası açmama yönündeki iradeleri ile geçerli hale gelmesi düşünülemez. Vakıflarda üyelik olmayacağı gibi, sadece kişi birliklerine özgü olarak üyeye tanınmış “iptal hakkı”, vakıf senedinin uygulayıcısı olmaktan başka fonksiyonu olmayan vakıf organ üyelerine tanınamaz⁷.

Bunun sonucu olarak derneklerde usule aykırılıklar iptal sebebi iken, vakıflarda usule aykırılıklar, sonuca etkili ise (arada illiyet bağı varsa), kesin hükümsüzlük, butlan sebebidirler.

Toplantı ve karar yetersayılarına ulaşılmamasının kararın geçerliliğine etkisi konusuna hem dernekler hem de vakıflar bakımından, özel olarak değinmek gerekir.

Toplantı yetersayısına ulaşılmadan kararın alınmış olması halinde de, kişi birlikleri bakımından iptal edilebilirliğin kabul edilmesi “özerklik prensibinin” bir gereğidir⁸. Vakıflarda ise toplantı yetersayısına ulaşılmadan kararın alınmış olması bir butlan sebebi olarak kabul edilmelidir.

Karar yetersayısı bakımından durum farklıdır. Karar yetersayısına ulaşılmaması halinde karar, yani birliğin iradesi oluşmaz. Ancak özellikle çok sayıda üyesi bulunan kişi birliklerinde, oyların toplanıp sayılmasından sonra sonucu tespit edip açıklayan toplantı başkanının sözüne itibar edilir. İşlem güvenliği gereği genel kabul gören görüş bu yöndedir. Başka

⁶ Nomer, s.149 vd., s.153 vd.

⁷ Riemer, s.31.

⁸ Nomer, s.104; fakat konu tartışmalıdır: aynı yer, s. 97, dn. 480.

bir ifade ile açıklanan sonuç, gerçeğe uymasa dahi karar oluşmuştur⁹. Kişi birliklerinde ve dolayısıyla derneklerde, toplantı başkanının açıklamasındaki yanlışlık sonuca etkili ise (yanlışlık ile oylama sonucu arasında illiyet bağı varsa), kararın *iptali istenebilir*¹⁰. Vakıflarda da, toplantı başkanının açıklaması esas alınabilir, fakat derneklerden farklı olarak, toplantı başkanının açıklamasındaki yanlışlık sonuca etkili ise, alınan karar iptal edilebilir nitelikte olmayıp, *batıldır*. Dolayısıyla dava konusu olayda da toplantı ve karar yetersayısındaki eksiklik butlan sebebidir; vakıf kurucular kurulu kararı batıldır.

(3) Dernek içi denetim yollarının tüketilmesi: Özerklik prensibine bağlı diğer bir özellik ise, ihtilafların mümkün mertebe birlik içinde halledilmesidir: Genel kurul dışındaki *“Diğer organların kararlarına karşı, dernek içi denetim yolları tüketilmedikçe iptal davası açılmaz”* (TMK m. 83, f. 2).

Ancak yönetim kurullarının uygulama kararları bakımından özel bir durum vardır. İç işlere ilişkin konularda, eğer yönetim kurulu kararına esas olan genel kurul kararı batıl veya iptal edilmiş ise, yönetim kurulu kararı da kendiliğinden hükümsüz hale gelir. Bunun için ayrıca dernek içi denetim yollarının tüketilmesine gerek yoktur¹¹.

Vakıflarda da iç işlere ilişkin bir genel kurul varsa, onun kararının geçersiz olması, diğer organın uygulama kararını da hükümsüz hale getirir. Vakıflarda esasen vakıf içi denetim yollarının tüketilmesi prensibi geçerli değildir. Dernek içi denetim yollarının tüketilmesi kişi birliği olmaya özgü bir kuraldır; vakıflar hakkında uygulanmaz. Bir an için uygulandığı düşünülse dahi, iç işlere ilişkin genel kurul kararının yokluğu veya geçersizliği mahkeme kararı ile sabit ise, yönetim kurulunun uygulama kararı yukarıda belirtildiği üzere bu kurala tabi olmaz; vakıf genel kurulunda karar almaya ve karar olumlu yönde çıkarsa, bunun iptali için tekrardan dava açmaya gerek yoktur. Sonuç olarak dava konusu olayda vakıf kurucular kurulu kararına dayalı olarak alınan yönetim kurulu kararı, vakıf kuru-

⁹ Nomer, s.52 vd., 56; Moroğlu, s.124.

¹⁰ Nomer, s.151, s.152.

¹¹ Nomer, s.201.

cular kuruluna itiraz edilip karar istihsaline gerek olmadan hükümsüzdür. Kararın dayanağı yok veya geçersiz ise ve bu mahkeme kararı ile sabit ise, tekrardan genel kurula sormaya gerek yoktur; bu aşamadan sonra artık uygulama kararı geçerli addedilemez. Bu itibarla Yargıtay'ın söz konusu kararda, vakıf yönetim kurulunun uygulama kararı bakımından, vakıf içi denetim yollarının tüketilmesi koşulunu araması yerinde değildir.

KAYNAKÇA

- Engin, Baki İlkay:** “Yeni Medeni Kanun ve Dernekler Kanununda Yapılan Değişikliklerin Türk Dernekler Hukukuna Etkileri”, Prof. Dr. Necip Kocayusufpaşaoğlu İçin Armağan, Ankara 2004, s. 333-377.
- Engin, Baki İlkay:** “Anayasa Mahkemesinin Dernek ve Vakıflara İlişkin Kararlarının Değerlendirilmesi, Anayasa Mahkemesinin Medeni Hukuka İlişkin Kararlarının Değerlendirilmesi Sempozyumu (21 Mayıs 2012)”, Editörler: Prof. Dr. Tufan Ögüz, Prof. Dr. İlhan Helvacı, On İki Levha Yayınevi, İstanbul 2013, s. 229-255.
- Moroğlu, Erdoğan:** Anonim Ortaklıkta Genel Kurul Kararlarının Hükümsüzlüğü, 5. Bası, İstanbul 2009.
- Nomer, Halûk N.:** Kişi Birliklerinde Genel Kurul Kararlarının Geçersizliğine İlişkin Temel Esaslar, Beta Yayınevi, İstanbul 2008.
- Riemer, Hans Michael:** Berner Kommentar zum Schweizerisches Zivilgesetzbuch, Band I: Einleitung und Personenrecht, 3. Abteilung: Die juristischen Personen, Dritter Teilband: Die Stiftungen, Dritte, völlig neu bearbeitete Auflage, Bern 1975.
- Riemer, Hans Michael:** Anfechtungs- und Nichtigkeitsklage im Schweizerischen Gesellschaftsrecht, Bern 1998.